

Dạ Yên Thảo

Nam Du

Tắt ánh mặt trời. Mong manh em
đứng giữa đêm mù khơi, run run em hứng
sương nhẹ rơi. Gió mon man đưa với lá xanh, rồi
gió hôn vào từng cánh mong manh Rung
rinh em không nói. Rung rinh hương rơi xuống tan vào
gió trôi dạt về nơi rất xa. Rung
rinh như cánh sóng. Rung rinh nghe xao xuyên trong lòng.
Nghe trong lòng, ôi xao xuyên lạ Em yêu kiều. Em mỹ miều
Cho tôi luyến nhớ. Em yêu kiều. Em mỹ miều nhưng em yếu
đuối Vì thế em hay ngã nghiêng. Nơi đây tôi vẫn
đứng trông em bay theo gió. Xa dần.

Viết tặng Vĩnh Hưng. Sài Gòn, 2/6/2011